

Sygn. akt VI P 829/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2015 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Beata Young
Protokolant:	protokolant sądowy Magdalena Paplińska

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2015 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy H. K., M. Ł., E. M., K. P., D. P.

przeciwko Sądowi Okręgowemu w G.

o wynagrodzenie

I. oddala powództwa

II. odstępuje od obciążania powódek kosztami procesu

Sygn. akt VI P 829/14

UZASADNIENIE

Powódki pozwami skierowanymi przeciwko Sądowi Okręgowemu w G. wniosły o zasądzenie wynagrodzeń za lata 2011-2013 wraz z ustawowymi odsetkami w kwotach:

- 1) E. M. : 208,45 zł za rok 2011; 2 314 , 66 zł za rok 2012; 3 680, 53 zł za rok 2013,
- 2) D. P. : 97, 53 zł za rok 2011; 2 723, 01 zł za rok 2012; 4 241 , 95 zł za rok 2013,
- 3) K. P. : 194, 72 zł za rok 2011; 2 300 , 60 zł za rok 2012; 3 667, 80 zł za rok 2013,
- 4)H. K. : 171, 10 zł za rok 2011; 1 818, 25 zł za rok 2012; 3 680 , 76 zł za rok 2013,
- 6) M. Ł. : 134, 92 zł za rok 2011; 1554, 19 zł za rok 2012; 2500, 61 zł za rok 2013,

Powodowie wskazali, iż domagają się zasądzenia kwot, o jakie – ich zdaniem – powinno zostać podwyższone ich wynagrodzenie w latach 2011, 2012 i 2013. Stosunki pracy powodów zostały uregulowane w art.147§3 ustawy z dnia 27 lipca 2011 roku Prawo o ustroju sądów powszechnych, który stanowi, iż w sądach są zatrudniani urzędnicy i inni pracownicy sądowi. Natomiast art.156 tejże ustawy stanowi, iż zasady wynagradzania urzędników i innych pracowników sądowych oraz ich obowiązki i prawa określają odrębne przepisy. Z kolei art.14 a ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o pracownikach sądów i prokuratury (t.j. Dz.U. z 2011r., Nr 109, poz.639 ze zm.) wskazuje, iż podwyższenie wynagrodzeń urzędników i innych pracowników sądów i prokuratury następuje w terminach i

na zasadach określonych dla pracowników państwowej sfery budżetowej nieobjętych mnożnikowymi systemami wynagrodzeń. W art.18 ustawy przewidziane zostało odesłanie do przepisów ustawy z dnia 16 września 1982 roku o pracownikach urzędów państwowych (t.tj. Dz.U. z 2001r., Nr 83, poz.953 ze zm.), zaś art.21 ust.4 tej ustawy stanowi, iż zasady corocznego podwyższania przeciętnego wynagrodzenia urzędników państwowych określają przepisy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej. W ustawie z dnia 23 grudnia 1999 roku o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (t.j. Dz.U. z 2011r., Nr 79, poz.431 ze zm.), wskazano, że wynagrodzenia osób nieobjętych mnożnikowymi systemami wynagrodzeń waloryzowane są średniorocznym wskaźnikiem wzrostu wynagrodzeń – art.4 ust.2. Art.9 ust. 1 pkt 3 ustawy odsyła do ustaw budżetowych, gdzie corocznie ustalane są wskaźniki wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej. Powodowie wywodzili, że wynagrodzenia w latach 2011, 2012 i 2013 nie zostały w ogóle waloryzowane. Zdaniem strony powodowej, wynagrodzenie powinno zostać waloryzowane na poziomie prognozowanego średniorocznego wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych ustalonego w ustawach budżetowych na rok na rok 2011 art. 18 -102 , 3 % , na rok 2012 art. 18 - 102 , 8 % , na rok 2013 – 102, 7 % , wskutek czego udałoby się przynajmniej zneutralizować spadek siły nabywczej pieniądza, co faktycznie miało miejsce, tymczasem wynagrodzenia urzędników i innych pracowników sądów i prokuratur nie zostały w ogóle zwaloryzowane . Powodowie wskazali, że przepisy te nie korespondują z ratio legis art.14 a ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury (Dz. U z 2011r., nr 109, poz. 639 j.t.), a także z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 2011 r. Nr 79, poz. 431 z późn. zm.), a po drugie są sprzeczne z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej jako kolidujące z zasadą sprawiedliwości społecznej i zasadą demokratycznego państwa prawnego, w tym ochrony praw słusznie nabytych, albowiem doprowadziło to do rzeczywistego spadku wartości świadczenia wypłacanego przez pozwanego w stosunku do roku ubiegłego . Zdaniem strony powodowej wynagrodzenie powinno być zwaloryzowane na poziomie wskaźnika inflacji za rok poprzedni wskutek czego udałoby się przynajmniej zneutralizować spadek siły nabywczej pieniądza , co faktycznie miało miejsce

Pozwany wniósł o oddalenie powództw.

Postanowieniem z dnia 15 kwietnia 2015r. Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art.193 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawił Trybunałowi Konstytucyjnemu pytanie prawne: czy art.13 ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 20 stycznia 2011r. – Ustawa budżetowa na rok 2011 (Dz.U. Nr 29, poz.150), art. 13 ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 2 marca 2012r. – Ustawa budżetowa na rok 2012 (Dz.U. z 2012r., poz.273), art.13 ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 25 stycznia 2013r. – Ustawa budżetowa na rok 2013 (Dz.U. 2013.169) są zgodne z art.2 oraz art.64 ust.1 i 2 Konstytucji w takim zakresie w jakim dokonano tą regulacją naruszenia zasady ochrony własności, praw nabytych i zaufania obywatela do państwa prawa i stanowionego przez nie prawa, wskutek pozbawienia pracowników prawa do wypłaty waloryzowanego wynagrodzenia za pracę w latach 2011, 2012, 2013, według norm określonych w art. 4 ust. 2, art. 6 ust.1 ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 2011 r., Nr 79, poz. 431 z późn. zm.) w zw. z art. 14 a ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury (Dz. U z 2011 r., Nr 109, poz. 639 j.t.).

Postanowienie k. 146

Postanowieniem z dnia 24 06 2015r. Trybunał Konstytucyjny na podstawie art. 39 ust.1 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997r. o Trybunale Konstytucyjnym umorzył postępowanie w sprawie.

Postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 06 2015r. k. 199-203

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy :

Powodowie zatrudnieni są w Sądzie Okręgowym w G.:

1) E. M. od 1 10 2008r. na stanowisku sekretarza sądowego na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony ze średnim wynagrodzeniem brutto 2515, 40 zł

2) D. P. od 1 08 2008r. na stanowisku inspektora na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony ze średnim wynagrodzeniem brutto 3441,23 zł

3) K. P. od 20 04 2009r. na stanowisku sekretarza sądowego na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony ze średnim wynagrodzeniem brutto 2555 zł

4) H.K. od 1 10 1989r. na stanowisku woźnego sądowego na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony ze średnim wynagrodzeniem brutto 2126, 25 zł

5) M. Ł. od 1 07 2010r. na stanowisku sprzątaczkii na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony ze średnim wynagrodzeniem brutto 1775, 23 zł

Okoliczności niesporne- zaświadczenia o wynagrodzeniu k.75-79

Wynagrodzenia powódek w latach 2011-2013 nie były waloryzowane.

Okoliczność niesporna

Stan faktyczny sprawy sąd ustalił na podstawie niespornych oświadczeń stron.

Spór w niniejszej sprawie jest sporem co do prawa.

Sąd zważył co następuje :

Powództwa nie zasługują na uwzględnienie.

Podstawowa regulacja prawna określająca prawa i obowiązki pracowników sądów została zawarta w ustawie z dnia 18 grudnia 1998r. o pracownikach sądów i prokuratury (t.j. Dz.U. z 2011r., Nr 109, poz.639 ze zm.). W myśl art.1 pkt 1 i 2 ustawy, określa ona obowiązki i prawa urzędników oraz innych pracowników zatrudnionych w sądach powszechnych i wojskowych oraz w powszechnych i wojskowych jednostkach organizacyjnych prokuratury. Unormowanie zawarte w przywołanej ustawie nie ma charakteru wyczerpującego, bowiem zgodnie z art.18 ustawy, w sprawach nieuregulowanych ustawą do urzędników i innych pracowników sądów i prokuratury stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 16 września 1982r. o pracownikach urzędów państwowych (t.j. Dz.U. z 2001r., Nr 86, poz.953 ze zm.), a w sprawach nieuregulowanych także w tej ustawie – przepisy Kodeksu pracy.

Kwestia wynagrodzeń pracowników sądów i prokuratury została uregulowana w przepisach art.14-17 ustawy o pracownikach sądów i prokuratury. W art.14 ustawy wskazano, że Minister Sprawiedliwości w drodze rozporządzenia określa szczegółowe zasady wynagradzania, tabele wynagrodzenia zasadniczego i wysokość dodatków przysługujących z tytułu zajmowanego stanowiska oraz pełnionej funkcji dla urzędników i innych pracowników sądów i prokuratury. W oparciu o powyższą delegację zostało wydane rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 marca 2010r. w sprawie stanowisk i szczegółowych zasad wynagradzania urzędników i innych pracowników sądów i prokuratur oraz odbywania stażu urzędniczego (Dz. U. z 2010 r., Nr 49, poz. 229) oraz rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 kwietnia 2013r. w sprawie stanowisk i szczegółowych zasad wynagradzania urzędników i innych pracowników sądów i prokuratur oraz odbywania stażu urzędniczego (Dz. U. z 2013 r., poz. 646). Rozporządzenia te ustalają tabelę stanowisk, na których zatrudniani są urzędnicy w sądach i prokuraturze oraz kwalifikacji wymaganych do zajmowania tych stanowisk, tabelę stanowisk, na których zatrudniani są inni pracownicy w sądach i prokuraturze oraz kwalifikacji wymaganych do zajmowania tych stanowisk, tabelę wynagrodzenia zasadniczego przysługującego urzędnikom i innym pracownikom sądów i prokuratury oraz tabelę mnożników służących do ustalenia wysokości dodatku z tytułu zajmowanego stanowiska lub pełnionej funkcji przysługującego urzędnikom i innym pracownikom sądów i prokuratury. Podstawowym składnikiem wynagrodzenia pracowników sądów i prokuratury jest wynagrodzenie zasadnicze (wysokość wynagrodzenia zasadniczego została ustalona w tabeli - załączniku nr 3). Nadto przewidziane zostały: dodatek za wieloletnią pracę, dodatek do wynagrodzenia z tytułu zajmowanego stanowiska lub pełnionej funkcji, a także dodatek specjalny z tytułu okresowego zwiększenia obowiązków służbowych lub powierzenia

dotychczasowych zadań. W myśl §6 oraz §7 rozporządzenia urzędnikom i innym pracownikom sądów i prokuratury mogą być przyznane nagrody za szczególne osiągnięcia w pracy zawodowej z funduszu nagród oraz premie z funduszu premiowego.

Poza tą regulacją znajduje się natomiast kwestia podwyższania wynagrodzeń tej grupy zawodowej, zgodnie bowiem z art. 14a ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury (Dz. U z 2011 r., nr 109, poz. 639 j.t.) **podwyższenie wynagrodzeń** urzędników i innych pracowników sądów i prokuratury następuje w terminach i na zasadach określonych dla pracowników państwowej sfery budżetowej nieobjętych mnożnikowymi systemami wynagrodzeń. Zasady te reguluje ustawa z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 2011 r. Nr 79, poz. 431 z późn. zm.).

W art. 4 ust 2 tej ustawy wskazano, iż wynagrodzenia osób nieobjętych mnożnikowymi systemami wynagrodzeń (do których należą powodowie), waloryzowane są średniorocznym wskaźnikiem wzrostu wynagrodzeń.

Przepis art.2 pkt 4 ustawy zawiera definicję legalną pojęcia średniorocznego wskaźnika wzrostu wynagrodzeń – przez średnioroczny wskaźnik wzrostu wynagrodzeń rozumie się **wzrost wynagrodzeń** na dany rok budżetowy w stosunku do roku poprzedniego.

Natomiast w myśl art.6 ust.1 ustawy, podstawę do określenia wynagrodzeń w roku budżetowym dla pracowników, o których mowa w art.5 pkt 1 lit. a i d **oraz pkt 2** stanowią wynagrodzenia z roku poprzedniego waloryzowane średniorocznym wskaźnikiem wzrostu wynagrodzeń **ustalonym w ustawie budżetowej oraz dodatkowe wynagrodzenie roczne, wypłacane na podstawie** odrębnych przepisów.

Art. 9. Ust 1. Wskazanej ustawy stanowi, iż w ustawie budżetowej ustala się:

1)(uchylony);

2)kwoty bazowe;

3)średnioroczne wskaźniki wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej;

4)kwoty wynagrodzeń dla państwowych jednostek budżetowych, dla poszczególnych grup pracowników, o których mowa w art. 5, w podziale na części i działy klasyfikacji dochodów i wydatków.

Zapisy art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 20 stycznia 2011 r.- Ustawa budżetowa na rok 2011 (Dz. U. z 2011r., Nr 29, poz. 150) w zw. z art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 26 listopada 2010r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (Dz. U. z 2010 r., nr 238, poz. 1578 ze zm.), art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 2 marca 2012 r.- Ustawa budżetowa na rok 2012 (Dz. U. z 2012 r., poz. 273) w związku z art. 24 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 22 grudnia 2011 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (Dz. U. z 2011 r., nr 291, poz. 1707 ze zm.), art.13 ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 25 stycznia 2013r. – Ustawa budżetowa na rok 2013 (Dz.U. 2013.169) ustalają wskaźniki wzrostu wynagrodzeń odpowiednio na poziomie 100,00%, 100,00%, 100, 00 % co w praktyce oznacza brak realnego wzrostu wynagrodzeń.

A zatem zgodnie z art.6 ust.1 ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 2011 r. Nr 79, poz. 431 z późn. zm.). w zw.z ;powołanymi powyżej przepisami ustaw budżetowych za lata 2011-2013 podstawę do określenia wynagrodzeń pracowników sądów powszechnych w roku budżetowym 2011, 2012, 2013 stanowią wynagrodzenia z roku poprzedniego, / wskaźnik wzrostu wynagrodzeń **ustalony w ustawach budżetowych wyniósł 100, 00 %, czyli de facto wynagrodzenia z roku poprzedniego bez rzeczywistej waloryzacji/.**

Prawnie wiążące stwierdzenie sprzeczności między treścią normy interpretowanej z ustawy, a treścią norm konstytucyjnych należy do wyłącznej właściwości Trybunału Konstytucyjnego, z tego też względu sąd orzekający w sprawie niniejszej z uwagi na powzięte wątpliwości co do zgodności z treścią norm konstytucyjnych, norm prawnych

mających w sprawie zastosowanie, przedstawił pytanie prawne Trybunałowi Konstytucyjnemu postanowieniem z dnia 15 kwietnia 2015r.

Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu postanowienia z dnia 24 czerwca 2015r. umarzającego postępowanie w sprawie wskazał m. i., iż ustawa o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej nie gwarantuje w sposób bezwarunkowy pracownikom sfery budżetowej stałego corocznego wzrostu ich wynagrodzeń w określonej wysokości. Przewiduje jedynie waloryzację wynagrodzeń średniorocznym wskaźnikiem wzrostu wynagrodzeń ustalanych corocznie tj. okresowo, na podstawie prognoz budżetowych i corocznie ustalonego wskaźnika (...) wysokość wynagrodzeń tej grupy społecznej determinowana jest i to bezpośrednio sytuacją budżetową państwa. W związku z tym trzeba dopuścić występowanie ryzyka możliwości ograniczenia potencjalnego wzrostu wynagrodzeń, a to w przypadku niekorzystnego kształtowania się prognozowanych składników określających sytuację budżetową państwa. W tych uwarunkowaniach nie można mówić o pracowniczym prawie podmiotowym do automatycznej waloryzacji wynagrodzenia, a co za tym idzie – o nabyciu takiego prawa przez pracowników państwowej sfery budżetowej. Nie istnieje tu w ocenie Trybunału, nawet prawna ekspektatywa, a tym bardziej ekspektatywa maksymalnie ukształtowana. Przepisy przewidujące waloryzację wynagrodzeń, aczkolwiek nieobojętne dla sytuacji majątkowej pracowników, nie tworzą bezpośrednio indywidualnych praw podmiotowych i są przede wszystkim –dyrektywami dla organów państwa dotyczącymi gospodarowania funduszem płac sfery budżetowej (wyrok z 17 listopada 2003r. sygn.. K 32/02, OTK ZU nr 9 /A/2003 poz. 93; por. także wyrok pełnego składu z 12 grudnia 2012r. sygn.. K 1/12 OTK ZU nr11/A/2012, poz. 134 dotyczący „ zamrożenia” wynagrodzeń sędziowskich w 2012r.)

Trybunał Konstytucyjny w postanowieniach wskazywał już, że ustawowy mechanizm waloryzacji wynagrodzeń pracowników sfery budżetowej jest mechanizmem kompletnym, opartym na konstrukcji, do której odniósł się już Trybunał. Gdyby nawet tę konstrukcję zakwestionować, czego sąd nie czyni, to w regulacji dotyczącej wynagrodzeń tej grupy pracowników nie byłoby innego algorytmu, na podstawie którego waloryzacji za lata 2011-2013 można by było dokonać. Z kolei podważenie samej wysokości średniorocznego wskaźnika wzrostu wynagrodzeń określonej w ustawach budżetowych – a tak sformułowano zarzuty w pytaniach prawnych – nie prowadziłyby do wyeliminowania z porządku prawnego całego mechanizmu. Jak wskazał Trybunał w postanowieniu o sygn. P 44/13 w takim hipotetycznym stanie prawnym sądy nadal byłyby zobowiązane przyjąć, że podwyższenie wynagrodzenia za pracę powodów następuje według średniorocznego wskaźnika wzrostu wynagrodzeń, przy czym nie byłoby przepisów wskaźnik ten określających.

Z powyższych względów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku pkt I na mocy art.13 ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 20 stycznia 2011r. – Ustawa budżetowa na rok 2011 (Dz.U. Nr 29, poz.150), art. 13 ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 2 marca 2012r. – Ustawa budżetowa na rok 2012 (Dz.U. z 2012r., poz.273), art.13 ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 25 stycznia 2013r. – Ustawa budżetowa na rok 2013 (Dz.U. 2013.169) w zw. z art. 4 ust. 2, art. 6 ust.1 ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 2011 r., Nr 79, poz. 431 z późn. zm.) w zw. z art. 14 a ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury (Dz. U z 2011 r., Nr 109, poz. 639 j.t.), albowiem w stosunku do wskazanych powyżej regulacji Trybunał Konstytucyjny nie orzekł niezgodności ich z ustawą zasadniczą, a zatem stanowią one podstawę orzekania w sprawie niniejszej, a nie przyznają one prawa do realnej waloryzacji wynagrodzeń pracowników sądów powszechnych pomimo spadku w spornym okresie siły nabywczej pieniądza.

.

W punkcie II orzeczono o kosztach procesu z uwzględnieniem zasad słuszności.

Art. 108. § 1. Kpc stanowi, iż sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji.

Zgodnie z art. 98. § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).§ 3. Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone

w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

Art. 102 kpc stanowi natomiast, iż w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

Sąd zważył, iż w sprawie niniejszej mamy do czynienia ze szczególnie uzasadnionym wypadkiem w rozumieniu art. 102 kpc i nie obciążył strony przegrywającej kosztami .

Powodowie wnosząc pozwy powołali się na mające zastosowanie w ich sprawie przepisy ustawy z dnia 23 grudnia 1999 roku o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (t.j. Dz.U. z 2011r., Nr 79, poz.431 ze zm.),, gdzie wskazano, że wynagrodzenia osób nieobjętych mnożnikowymi systemami wynagrodzeń waloryzowane są średniorocznym wskaźnikiem wzrostu wynagrodzeń – art.4 ust.2. Art.9 ust. 1 pkt 3 ustawy odsyła do ustaw budżetowych, gdzie corocznie ustalane są wskaźniki wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej. Powodowie wywodzili, że wynagrodzenia w latach 2011, 2012 i 2013 nie zostały w ogóle waloryzowane. Powodowie wskazali, że przepisy te nie korespondują z ratio legis art.14 a ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury (Dz. U z 2011r., nr 109, poz. 639 j.t.), a także z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 2011 r. Nr 79, poz. 431 z późn. zm.), a po drugie są sprzeczne z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej jako kolidujące z zasadą sprawiedliwości społecznej i zasadą demokratycznego państwa prawnego, w tym ochrony praw słuszenie nabytych, albowiem doprowadziło to do rzeczywistego spadku wartości świadczenia wypłacanego przez pozwanego w stosunku do roku ubiegłego . Zdaniem strony powodowej wynagrodzenie powinno być zwaloryzowane na poziomie wskaźnika inflacji za rok poprzedni wskutek czego udałoby się przynajmniej zneutralizować spadek siły nabywczej pieniądza , co faktycznie miało miejsce.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku w sprawie niniejszej postanowieniem z dnia 15 kwietnia 2015r. biorąc pod uwagę stanowisko powodów , jak i problem natury konstytucyjnej , przedstawił Trybunałowi Konstytucyjnemu pytanie prawne, natomiast Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu postanowienia z dnia 24 czerwca 2015r. umarzającego postępowanie w sprawie wskazał , iż już wcześniej dostrzegając w tle zarzutów sformułowanych w pytaniach prawnych szerszy problem konstytucyjny , postanowieniem z dnia 28 kwietnia 2015r. o sygn.. S 4/15 w trybie art. 4 ust 2 ustawy o TK przedstawił Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej uwagi dotyczące niezbędności podjęcia działań ustawodawczych , zmierzających do właściwego uregulowania kwestii wynagrodzeń pracowników sądów .

Tym samym z uwagi na szczególny charakter sprawy niniejszej w ocenie sądu orzekającego, odstąpienie od obciążania powodów kosztami zastępstwa procesowego uznać należy za uzasadnione w świetle zasad słuszności, jako że sam Trybunał Konstytucyjny zwrócił uwagę na szerszy problem konstytucyjny , który wyłonił się na kanwie rozpoznawanych spraw pracowników sądów powszechnych , w tym spraw powodów , a „zamrożenie” wynagrodzeń tej grupy pracowników trwa od kilku lat, sąd orzekający o kosztach miał również na uwadze , że powodowie wnieśli pozwy przeciwko swojemu pracodawcy z uwagi na ich niskie wynagrodzenia , które od kilku lat nie są podwyższane, co prowadzi do ich faktycznego ubożenia , z uwagi na występowanie zjawiska inflacji .

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd na mocy art. 102 kpc orzekł jak w sentencji wyroku pkt II .